

J. VERSWEYVELD

Un magnífic espectacle al servei del maniqueisme

Crítica

JUAN CARLOS OLIVARES
BARCELONA

'The fountainhead (La deu)'

TEATRE LLIURE 2 DE JULIOL

Per què? Aquesta és la gran pregunta que deixa sense resposta Ivo van Hove. L'adaptació que ha fet de *The fountainhead* d'Ayn Rand és un espectacle formidable. Però per què aquest títol? Tota la potència del programa creatiu de la Toneelgroep Amsterdam es veu en aquest immens espai que –en una primera contradicció amb la filosofia de l'autora i amb la defensa que fa de la individualitat– celebra el treball col·lectiu, la participació en viu de totes les parts implicades en la construcció d'un muntatge. Suma de talents per posar-se al servei d'un llibre que desplega un pensament maniqueu que s'ensorra quan surt de l'estricta reflexió sobre la independència de l'artista i s'expandeix en un axioma sobre com articular la societat.

Sense sortir de l'estructura narrativa original del llibre, Van Hove treu certa importància al protagonista, l'arquitecte Howard Roarks, el creador compromès només amb la seva obra. Aquest espai l'ocupa el minuciós seguiment de la relació que s'estableix entre l'arquitecte i Dominique Francon, la protagonista femenina. Una història d'amor que faria salivar els exegetes del marquès de Sade o Sigmund Freud.

És en el terreny de la passió –o la seva carència o inhibició– on el muntatge exhibeix les millors armes, les imatges i solucions escenogràfiques més impactants. Aquí és on el director s'ha sentit més còmode i on els intèrprets (extraordinaris Hans Kesting, Ramsey Nasr, Halina Reijn i Aus Greidanus) arriben a autèntics cims en el control o descontrol de les emocions, amb aquell estil tan propi de la companyia de transformar l'aparent fredor en un metall incandescent que crema i deixa empremta. —